

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Brevis Institvtio De Salvtari Poenitentia Peccatoris

Viexmont, Claude de

Coloniae Agr., 1725

VD18 1361598X

Cap. I. Quòd Deus non dimittit nobis debita nostra, nisi priùs dimittamus debitoribus nostris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50113)

INSTITVTIONIS PARAENETICAE

AD

POENITENTIAM

TERTIA PARS,

DE

VENIA INIMICIS DANDA.

QVOD DEVS NON DIMITTIT NO-
BIS DEBITA NOSTRA, NISI PRIVS
DIMITTAMVS DEBITO-
RIBVS NOSTRIS.

CAPVT PRIMVM.

Tertio non vis parcere illi, qui te
offendit, & quem iam offendisti:
imo statuisti illatam tibi ab ipso
vlcisci iniuriam. R. Imprimis
attendendum tibi est, frater cha-

rissime, quòd in qua mensura alteri mensus Matth. 7.

fueris, remetietur etiam tibi: hæc quoque ti- Debita sua
aliis dimit-
tenda.

bi est à Deo imposita regula, vt sicut tibi vis
dimitti peccatum tuum, ita & proximo dimit-
tas peccatum suum. Debes, & debetur tibi:
Dei in plurimis grauibúsq; peccatis debitor
es, & fratrem in paucis leuibúsq; iniuriis de-
bitorem habes. Ecce, quam benignam faci-

lemque conditionem offert Dominus: nempe vt dimittas, quod debetur tibi, & quod debes, dimittetur tibi. Alioqui nullo modo tibi ignoscerentur quæ peccares, si te ad ignoscendum inexorabilem præstares: & frustra sperares parcendum peccatis tuis, nisi prius parceres alienis. Nam licet Deus pacis & totius consolationis, possit sine hoc tibi omnia peccata tua dimittere, volens tamen pietatis & mansuetudinis occasionem tibi ministrare: considerat erga proximum charitatem & misericordiam tuam, vt pro ea tibi rependat charitatem & misericordiam suam. Vnde præcipit, Et cum stabitis ad orandum, dimittite, si quid habetis aduersus aliquem, vt & pater vester, qui in caelis est, dimittat vobis peccata vestra: quod si vos non dimiseritis, nec pater vester, qui in caelis est, dimittet vobis peccata vestra. En, vides, quod vt apud Deum peccatorum tuorum consequaris misericordiam: non necesse tibi est maria transfretare, nec longi itineris peregrinationem subire, nec montium excelsa conscendere, nec pecuniam impendere, sed Dominus Deus, qui mauult inuenire, cui det veniam, quam cui infligat pœnam: in tua ponit potestate qualem suam erga te prouoces sententiam, & quomodo districti sui iudicii euadas seueritatem.

Parcere
aliis cur
Deus præ-
ceperit.

Matth. 11.

Parcendi
benigna
conditio.

Donec in hac vita manes, sine peccatis esse non potes: ideoque tam benigna conditio tibi est amplectenda, vt dimittendo peccata aliena ipse diluas tua: vt ab alio offensus eidem ignoscas, si tibi à Deo ignosci desideras: vt proximo leuem culpam condones (leue enim est

quic

quicquid homo peccat in hominem) vt tibi tot
 culparum millia condonet, Dominus. Nulla
 commodior est ratio, qua post offensam recon-
 cilies Deo, quàm si tu offensus reconcilies
 fratri tuo: si quæris multitudinem magnitu-
 dinemque Dei miserationum, tu quoque mi-
 sericordiam tuam magnifica, & multiplica er-
 ga proximum tuum: vt præstans misericordiam,
 consequaris misericordiam. Nam cum Deus
 nullius indigeat, omnique peccato prorsus ca-
 reat: tamen infinitam suam iniuriam remittit
 seruo suo: quantò ergo magis tu, qui remis-
 sione indiges, & mille peccatorum reus es, le-
 uem tuam iniuriam remittere debes conseruo
 tuo? tu verò qua fronte tibi vis à Deo igno-
 sci peccata tua, & proximo tuo non vis di-
 mittere sua? vis Deum in te exercere suam
 misericordiam, & in proximum tuum exerce-
 re vis seueram iustitiam? Excusatio nulla tibi
 erit in die iudicii, quia secundum sententiam
 tuam iudicaberis, & quod alteri fecisti, hoc &
 ipse patieris: iudicium tibi fiet sine misericor-
 dia, qui proximo tuo non facis misericordiam,
 quo supplicio dignus non eris, qui in tanta
 facilitate consequendæ apud Deum misericor-
 diæ, ipse salutis tuæ proditor extiteris?

Deus igno-
 scit seruis
 suis.

Dimitte nobis
 debita
 nostra, &c.

Dominus noster IESVS CHRISTVS,
 dum orandi formulam nobis præscriberet, &
 nos orare doceret, paternam misericordiam
 promisit, sed planè legem addidit: vt scilicet
 sic nobis debita nostra dimitti postulemus, se-
 cundùm quod ipsi debitoribus nostris dimitti-
 mus. Imò sciens, quia omnis homo mendax:

Psalm. 115.

qui si peccatorum suorum remissionem prius acciperet, postea debitoribus suis non dimitteret: iussit vt prius iis sua debita dimittamus, quàm ab eo nostra dimitti postulemus. Illud à te exigit iudex, quem rogas, vt fratri tuo

Math. 6.

sis talis, qualem eum tibi postulas: dum pacato corde oraueris dicens, dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Tu verò cum qua spe oras, qui inimitiam aduersus alterum seruas? sicut enim ipse orans mentiris, dicens, Dimitto aliis sua debita, & ea ipsis non dimittis: sic & à Deo petis debita tua tibi dimitti, & non dimittuntur tibi: petis indulgeri, & non indulgetur. Tale enim est, ac si dicas, Noli mihi dimittere peccata mea, quia nec volo aliis dimittere sua:

Tripliciter
reus dicens,
dimitte nobis,
&c.

dum apud Deum (qui mentem potiùs quàm verba considerat) talem orationem fundis, tripliciter reus efficeris. Primò quia mendaces, & Deum decipere conaris: dum debita tua tibi ab eo dimitti quæris, sicut te debitoribus tuis dimittere dicis: & tamen iis nihil dimittis, nihil parcis, & in nullo ignoscis. Secundò, quia tametsi Deo hoc non promitteres, tamen fratri tuo sua debita dimittere deberes. Tertiò, quamuis id facere non deberes: tamen quia à iudice admonitus non acquiescis, iram contra te exasperas iudicis. Quam quæso iam habeas spem salutis, si eo tempore quo Deo supplicas, eumque tibi propitium cupis, ipsi maiorem irascendi occasionem ministras? Velut si hominum quispiam, vt sui miseris, supplex exposceret, & inter supplicandum,

Inimicus
inter oran-
dum visus,

suum

suum forte videret inimicum: tibi que supplicare desinens in eius cædem totus irrueret, nonne maiorem quam prius iracundiam tuam in se concitaret? eiusne miserendum putares? hoc etiam Deo euenire similiter opinare.

At dixeris, posthac igitur dominicam orationem non dicam, aut certè hanc conditionem (sicut & nos dimittimus debitoribus nostris) omittam. R. Nisi, frater charissime, sic oraueris, vt docuit Christus, non es Christi discipulus: qui hanc composuit orationem, ipse est qui exaudit eam: si conditionem hanc prætermiseris, Christus orationem, quam composuit, non agnoscet, atque apud se protinus dicet: Scio, quid admonui, non est ista oratio, quam feci.

Oratio dominica dicenda.

Itaque, frater charissime, si vis tibi à Deo dimitti peccata tua, proximo tuo dimitte sua: non solùm ore, sed etiam corde: non ficta pace, sed sincera dilectione: sic vt nec opere exerceas vindictam, nec corde reserues inimitiam. Omne odium ex animo excute, & inimicum tuum ex intimo corde dilige. Quoniam autem probatio dilectionis, exhibitio est operis: idcirco semper ei benefacies affectu, eidem optando bona gratiæ & gloriæ: eidem etiam optando bona naturæ & fortunæ, in quantum ei possunt ad salutem prodesse. Effectu quoque eidem benefacies, tempore & loco, maximè in iis, quæ ad animæ suæ salutem spectabunt.

Ore & corde dimitendum.

Inuandus inimicus.